

מ"ת 14280/04 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בתל אביב - יפו

מ"ת 14280-04-17 ישראל נ' שם טוב ואח'

לפני כבוד השופט אברהם הימן
ה המבקש לורי שם טוב
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

הבקשה שלפני הינה בקשה שנייה במספר לפסילת מילשאת בדי בענייניה של המבקשת בתיק זה.

הבקשת הגישה בקשה קודמת לפסילת אשר נדחתה על ידי ההחלטה מיום 18.11.26.

בבקשה הנוכחית טעונה המבקשת כי נוכח דברי בית המשפט העליון (כב' השופט ע' גروسקובף) אודות התנהלות בית משפט זה, בהחלטה מיום 2.5.19, בבש"פ 2847/19 (להלן - "בש"פ 19/2847") במסגרתה ערך על החלטתי מיום 16.4.19, אינו יכול להמשיך מלבדו בענייני המבקשת בתיק זה.

ראוי לציין כי עובר ההחלטה בית המשפט העליון בבש"פ 19/2847 הייתה המבקשת עצורה עד תום ההליכים בתיק הנוכחי. כאן המקום לציין ולא בהרבה לפי שהעובדות בתיק זה, פורטו במספר רב יותר של החלטות בית המשפט העליון. אביא אך מתוך המפורט בבש"פ 19/2847 וכן נאמר:

"בום 6.4.2017 הוגש לבית המשפט המחויז בתל אביב-יפו כתב האישום נגד העוררת, ונגד שני נאיםinos, מר מרדי (מווטי) לייבן ומר צבי זר (להלן: "הנאים הנוספים"). כתב האישום תוכנן פעמיים לאחר הגשתו: ב-15.10.2017 וב-20.3.2018 (להלן אתייחס לכתב האישום הנוכחי נגד העוררת, שכותרתו "כתב אישום מתוקן בשנית", ואשר הוגש ב-20.3.2018, כת"ב האישום המתוקן"). כתב האישום המתוקן משתרע על פני 211 עמודים, כולל לא פחות ממאה ועשרים אישומים. עיקר האישומים נגד העוררת נסוב על טענות כי פרסום ברשת האינטרנט, בעצמה ויחד עם הנאים הנוספים, תכנים בטויים ומbezים, לרבות תכנים מיניים, ביחס לשורה ארוכה של מצלונות, מרביתם עובדי ציבור, כשבמוקד מצוים גורמי רוחה וגורמים מערכתיים

אכיפת החוק והמשפט. העבירות הפליליות המרכזיות המיוחסות לעוררת הן פגיעה בפרטיות, הטרדות מיניות, העלבת עובדי ציבור, דילות בית משפט והפרת איסורי פרסום (לרבות תוך פגעה בקטינים). בנוסף מיוחסות לעוררת גם עבירה של סחיטה באוימים ועבירות מרמה שונות.

על טיבם של המעשים המיוחסים לעוררת ניתן ללמידה מסעיפים 8 - 13 לכטב האישום, אשר יובאו להלן במלואם:

8. המעשים הפליליים נגד עובדי הציבור והמתלוננים האחרים, בוצעו בין היתר בדרכים שלහן:

א. פרסום כתבות הכוללות תכנים מילוליים ממשיכים, מכפיים ומביצים, נגד עובדי הציבור והמתלוננים האחרים, תוך שימוש במילים בוטטות, פוגעניות ובעלות תוכן מיני;

ב. פרסום כתבות הכוללות המצאת סיורים בדיים על אודוט עובדי הציבור ומשפחותיהם, וכן המתلونנים האחרים ומשפחותיהם, בין היתר בגין מעשים מיניים וביצוע עבירות פליליות חמורות שכובכל בוצעו על-ידם;

ג. פרסום תמונותיהם האישיות של עובדי הציבור והמתלוננים האחרים, וכן תמונות של בני משפחותיהם, בצד של משפיק, מבזה ובוטה, בין היתר תוך חדרה לחשבונות הפיסבוק הפרטיים של עובדי הציבור והמתלוננים האחרים ויבוא התמונות ממש;

ד. עירית תמונות של עובדי הציבור והמתלוננים האחרים, על ידי יצירת תמונות בהן נראהים פניהם בצד של נוף חוף או עירום [בדרכו של פוטומונטאז'];

ה. פרסום פרטים אישיים של עובדי הציבור, ובهم פרסום מספרי תעוזות זהות, פרסום כתובות מקום מגוריים, פרסום מספרי הטלפוניים האישיים שלהם ופרסום פרטי חשבונות בנק השיכים להם ועוד.

9. במסגרת שני הקשרים ולשם קידוםם, פרסמו הנאשימים את הכתבות המכפיות במספר רב של אתרים, וזאת במטרה להגדיל את מספר תוצאות החיפוש במונחי החיפוש השונים בראש האינטראנט, בעת שמחפשים בראש כתבות אתרים מתיחסים לאנשים מושאי החיפוש, וכל זאת באופן שהיא בו כדי למקם את אותן כתבות בראש הרשימה המתקבלת בתוצאות החיפוש.

10. זאת ועוד, במסגרת הקשר הראשון ולשם קידומו, שחתו באוימים נאשנת 1 ונאשנת 2, את אחת המתلونנות מקבוצת המתלוננים האחרים (להלן: "המתלוננת"), תוך שהם מאיעים עליה בפגיעה בשמה הטוב ובפרסום דברים הנוגעים לחייה האישיים. סחיטה זו, הובילה לכך שהמתלוננת יתרה על כספי פיצויים שנפקטו לה כדין במסגרת תביעת לשון הרע אשר הגישה נגד נאשנת 1 ונאשנת 2.

11. בנוסף, במסגרת הקשר הראשוני ולשם קידומו, הגיעו נאשמת 1 והנאשمت 2, לבתי מגוריהם של עובדי ציבור שם עמדו וקרוואו נגדם באמצעות מגביר קול (להלן: "מגפון") קריאות מזבוחות ומכפישות, על מנת שיגיעו לאוזני עובדי הציבור, בני משפחותיהם ושכניהם, והכל במטרה להלך עליהם אימום, לפגוע בהםן בעבודתם, לרופות את ידיהם, להטרידם ולפגוע בפרטיותם.

במסגרת פעילות זו, צילמו נאשימים 1 ו-2 או מי מהם, סרטונים המתעדים את הפעולות, אותם פרסמו ברשת האינטרנט תחת השם "עושים שכונה".

12. פעילותם העבריתנית של הנאשימים ופרסומיהם המכפישים היומיומיים, על אודוט עובדי הציבור השונים והמלונאים האחרים, גרעה וסחפה אחריה פעילים רבים והובילה לתגובהות אזהרות ואף כללת התבטאות בוטות כלפי עובדי הציבור.

13. בנוסף, בין השנים 2008-2016, ביצעה נאשמת 1 עבירות מרמה שונות, הכוללות זיוף מסמכים רשמיים של מוסדות המדינה, אשר בוצעו כלפי המוסד לביטוח לאומי ומשרד הבינוי והשיכון. בנוסף, Ziifa נאשמת 1 בשתי הזדמנויות שונות, פרוטוקולים שונים של בית המשפט לענייני משפחה, באופן בו יצרה מצג כוזב לפיו ניתן פסק דין לטובתה, מקום בו תוצאה פסק הדין הייתה הפוכה. בהמשך עשתה נאשמת 1 שימוש בפרוטוקולים המזוייפים, בכך שהגישה גם אותו למוסד לביטוח לאומי ולמשרד הבינוי והשיכון. כתוצאה ממשי המrama השווים, קיבלה נאשמת 1 במרמה מעל ל-100,000 ש"ח.

עוד יש לציין להבהיר הרקע כי בעניין מעכירה של המבוקשת התקיימו מספר הליכים. סופם הוא בשניים: האחד בהחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 1394/19 (כב' השופט ד' מינץ) בבקשת לפי סעיף 62 ל"חוק המעכרים" לפיה הורה על הארכת מעכירה של המבוקשת ב- 150 ימים נוספים והורה על בחינה נוספת של המבוקשת באופן שתאפשר הדרכן למעכירה בפיקוח איזוק אלקטרוני. צוין כי על פי החלטה קודמת של בית המשפט העליון בבש"פ 5005/18 החליטה כב' השופטת ע' ברון כי יש לבחון סטטוס מעכירה של המבוקשת בדרך של מעכיר בפיקוח איזוק אלקטרוני. העניין הוחזר לבית משפט זה. אלא שגם לאחר שבית משפט זה הוציא על ידי כב' השופטת ע' ברון לא נמצא הדרכן להורות על מעכיר בפיקוח איזוק אלקטרוני. בהחלטת כב' השופט ד' מינץ ניתנה הקלה מסוימת בתנאי המעכיר בפיקוח אלקטרוני באופן שניית היה לצפות כי המבוקשת תעמוד בתנאים אלה. ראוי לומר כי בכל החלטה מהללו, הייתה הוראה להפנות המבוקשת לשירות המבחן לקבלת תסקير לעניין היתכנות פיקוח באיזוק אלקטרוני. סופו של דבר, גם לאחר החלטת כב' השופט ד' מינץ לא התקיימה האפשרות, כהחליטתו, למעכיר המבוקשת באיזוק אלקטרוני.

אף על פי שנקבע, פעם אחר פעם, שככל שהմבוקשת מיזוגת על ידי סניגור, בקשהה יוגש אך ורק באמצעותו, הגישה המבוקשת בקשה במסמך אשר כונה על ידה "עיקרי טיעון מטעם המבוקשת" ולפיו בקשה לשחררה לאalter. משום ההחלטה כב' השופט ד' מינץ שהורה, כאמור, לבחינת מעכירה של המבוקשת בפיקוח אלקטרוני, כמו גם על פי ההחלטה כי בקשהה של המבוקשת יוגש באמצעות בא כוחה, מצאתי לדוחות הדיון בבקשתו ליום 17.6.19 ולבקשת הסניגור להקדים הדיון קבעתי הדיון ליום 30.5.19.

מכל מקום סופו של דבר של אחר הדיון שהתקיים לפני ביום 19.4.16, בו ביקש בא כוחה של המבקשת עו"ד גיל פרידמן לדחות הדיון, נותרה המבוקשת במעצר.

הADB עקרה על החלטת העורר והורה על שחרורה של המבוקשת בעניינה כמו גם על היוותה במעצר. בית המשפט העליון 2847/19 קיבל העורר והורה על שחרורה של המבוקשת ל"מעצר בית" ללא פיקוח ובאישור גישה לרשות האינטרנט. למבוקשת הותר לצאת לחדרות התאזרחות למשך 4 שעות, בפיקוח מפקח.

ההחלטה בית המשפט העליון הנ"ל היא הבסיס לבקשת הפסילה שלי. לטענת המבוקשת, דברי בית המשפט העליון האמורים בהחלטה מיום 2.5.19 מעלים כי בית משפט זה נוגם בבקשת "בעינוי דין קשה ביותר, באכזריות תוך פגיעה בכבודה, חירותה של המבוקשת ובהתנהלותו הנטענת פוגע באינטרס הציבורי ובערכיה הדמוקרטיים של מדינת ישראל". המבוקשת הפנתה לדברי בית המשפט העליון שבסעיפים 12-14 להחלטתו ובמיוחד לדבריו אלה:

"**היא על בית המשפט המחויז לקיים דין בהקדם האפשרי בבקשת לשחרור לחופפת מעצר, מתוך שאיפה למצוא פתרון פרקטני שימנע את התmeshות המעצר, תוך שמירה על האינטרס הציבורי. דחית הדיון בשחרור לחופפת מעצר בחודשים תמיימים, כך שהוא יתקיים למעלה שלושה חודשיים לאחר המועד בו ניתנה הנחיית בית המשפט העליון, היא בלתי סבירה בעיליל".**

באת כוח המשיבה טענה, מנגד, כי יש לדחות את הבקשה היות ונימוקי המבוקשת אינם מעלים "חשש אובייקטיבי ממש למשוא פנים" לפי אמת מידת אובייקטיבית עמוקה. בთוך כך הפנתה לע"א 14/5544 נבד נ' פינק [פורסם בנבוב]. (4.6.15)

לאחר שנתי דעתו לטענות המבוקשת והמשיבה, אני>Dוחה את הבקשה.

כידוע, פסילתו של שופט מלשכת בדיון תיעשה אך כאשר קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי ואובייקטיבי למשוא פנים בניהול המשפט (ראו: סעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, בג"ץ 2195/19). **חדר נ' השר לביטחון פנים** [פורסם בנבוב] (5.5.19)).

השאלה העולה לדין ומהיבת מענה במקרה זה הינה במובן מסוים מיוחדת ומהיבת התייחסות. השאלה היא - האם בדברי ביקורת של ערכאת העורר ובמקרה זה, בית המשפט העליון, על החלטת בית המשפט המחויז, חריפים ונוקבים ככל شيء - "דחית דין בשחרור לחופפת מעצר...היא בלתי סבירה בעיליל" (ראו פיסקה 13 להחלטה), יש כדי לבסס עילה לפסילות שופט?

לטעמי השאלה אינה פשוטה כלל ועיקר. שהרי ככל שערכה גבוהה מבעה דעה נחרצת על ערכאה נמוכה וקובעת כי החלטת הרכאה הנמוכה הינה "בלתי סבירה בעיליל" יש הצד במשפט יסביר כי השופט אשר קבע כן, מוטה לרעתו.

אלא שאיני סבור כי במקרה דין יש ממש בענותה המבוקשת. ביקורת שיפוטית של ערacaת ערעור (ערר) הינה עניין אינהרנטי במערכת המשפט. ביקורת זו, כשהיא במקומה, הרי אינה אף מוסיפה ערך למשפט ויש לברכה לפי שבר עלה רמת המשפט. אכן, ניתן כי במקרים נדירים ביותר, עת מביעה הערכאה הגבוהה דעה נחרצת בעניין הנדון לפניה, באשר להתנהלות הערכאה הנמוכה, באופן ברור וממוקד וקובעת מפורשות כי זו מוטה לרעת צד במשפט, יש יהיה כדי בסיס לטענת פסולות. אומר אף זאת כי ככל שידיעותי מושגות במשך שנות עיסוקי בתחום המשפט כמו גם בשנות השיפוט, לא מצאת תקדים לכך.

במקרה שלפני, דברי בית המשפט העליון בהחלטתו מיום 2.5.19, לפיהם היה על בית משפט זה לקיים דין לאalter בעניין שחרורה של המבוקשת לחלופת מעצר ולא לדחות הדיון בעניינה עד להסדרת הייצוג ולמשך חדשניים, כאשר הסניגור ביקש לבדוק את עיקרי הטיעון שהגישה המבוקשת עצמה - אינה מבוססת חשש ממשי או בייקטיבי כי בית משפט זה נהג במשוא פנים כלפי המבוקשת או כי ינהג כך בהמשך.

טענות המבוקשת כי דברי בית המשפט העליון מבטאים קביעה כי בית משפט זה נוקט בעניין דין ובaczroit כ严厉ה, תוך פגעה בכבודה ובאנטראס הציבורי, מהווים פרשנות מרוחיקת לנכונות המבוקשת אשר לביקורת שיפוטית לגיטימית של ערכאה גבוהה על זו הנמוכה ממנה, וככדו הרי שלא מבטאת אלא תחשות וחשש סובייקטיבים שאינם מקימים עילה לפסילת שופט.

אשר על כן, הבקשה לפסילתי נדחתה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 5 ימים.

ניתנה היום, כי סיון תשע"ט, 23 يونيو 2019, בהעדר הצדדים.